

XXXV.

Forflag

til

Strandingslov for Færverne.

(Som vedtaget af Landstinget ved 3dje Behandling den 25de Januar 1899.*)

I.

§ 1.

Ved Strandinger udøves den Politiet tilkommende Myndighed af Sysselmanden, indtil Landfogden selv eller ved Fuldmægtig kommer til Stede.

§ 2.

Naar Skib er strandet eller i Begreb med at strande eller fra Land ses paa anden Maade at være stædt i Nød, hvorfra det ikke ved egen Hjælp kan redde sig, skal den, som bliver det var, hurtigtst mulig derom underrette Sysselmanden, for saa vidt denne ikke selv er til Stede, og har herfor Krav paa passende Godtgørelse, der fastsættes af Politiet.

Saa snart Sysselmanden ved egen Sagtagelse eller efter Meddelelse har bragt i Erfaring, at et Skib er strandet eller udsat for at strande, skal han uopholdelig begive sig til Strandingsstedet samt snarest mulig sende Melding derom til Landfogden. Denne har derefter, medmindre hans Tilstedekomst skønnes at være uden al Betydning eller at være forbundet med uforholdsmæssig Beføstning, uopholdelig enten selv eller ved Fuldmægtig at begive sig til Strandingsstedet.

Naar Løst Gods, Vrag eller Vragstykker inddrives paa Forstranden, har Sysselmanden, saa snart han faar Kundskab derom, saafremt det inddrevne skønnes at have en Værdi af over 2 Kroner, at gøre Indberetning til Landfogden, hvorhos han bør drage Omsorg for, at Godset snarest mulig bringes i Sikkerhed. Landfogdens Tilstedekomst udfordres ikke, naar Værdien af det inddrevne Gods, der er Genstand for samlet Bjærgning, skønnes ikke at overstige 500 Kr.

§ 3.

Hvor det gælder at redde Menneskeliv, er enhver forpligtet til at yde den Bistand, som han kan yde uden Fare for Liv eller Helbred (almindelig borgerlig Straffelovs § 199), og til, mod Erstatning for den Skade, som derved sker, at afgive ethvert dertil tjenligt Redskab, samt til at tilstede fornøden Færdsel paa sin Grund.

*) Se Tillæg A. Sp. 2673 fg.; Tillæg B. Sp. 573 fg.; Tidenden: Sp. 461 Fremfættelsen, Sp. 511 fg. 1ste Behandling, Sp. 694 fg. 2den Behandling.